

«No som un sindicat anarquista»

Segons Antoni Bernal, secretari de CNT, la intervenció a les darreres eleccions sindicals és el primer pas per a la reconstrucció del sindicat. Un sindicat on arran del congrés de 1985 ha sorgit un fort corrent de renovació

Ramon Aymerich

Des del congrés de reunificació de 1984, bufen vents diferents a CNT. La intervenció a les darreres eleccions sindicals ha estat, a parer d'Antoni Bernal, el primer pas per a la reconstrucció de l'històric sindicat.

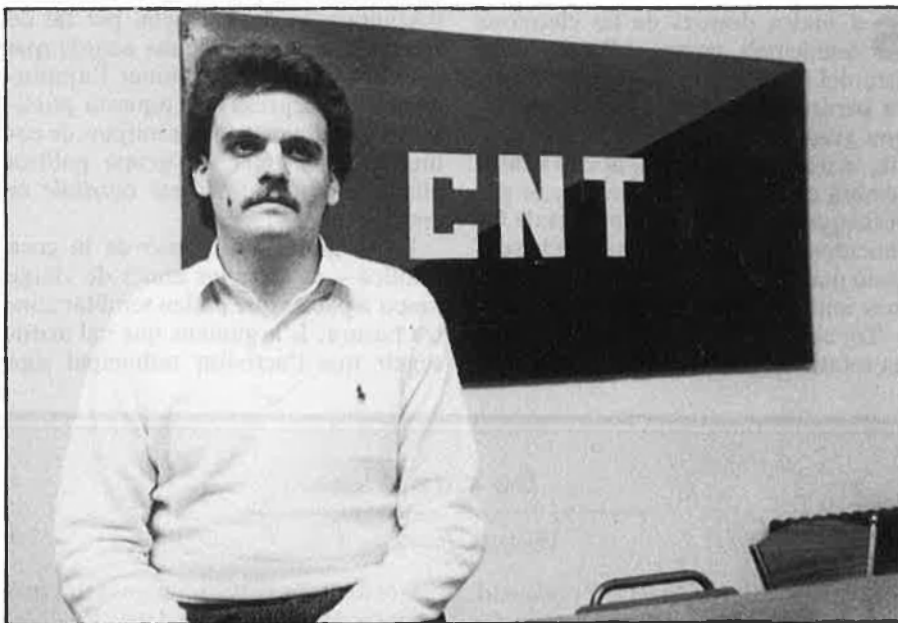
—*CNT és un sindicat amb una llarga tradició històrica. ¿A hores d'ara, penses que això us ha perjudicat?*

—La història de la Confederació ha permès, lògicament, la pervivència del sindicat i el reconeixement del món obrer. Ara, també cal dir que la història ha impedit que s'avancés en una direcció més realista. La CNT de fa deu anys era una CNT absolutament intervinguda per la pròpia història, incapaç d'anar més enllà. Potser era inevitable, no ho sé.

—*El 1977, la CNT va viure de prop l'eclosió del moviment llibertari. ¿En què ha canviat aquella CNT de l'actual?*

—Tu parles d'eclosió del moviment llibertari; jo diria més aviat eclosió de tots els moviments reivindicatius i democràtics. Penso que en aquells moments es va treballar més amb el cor que amb el cap, ens vam deixar portar per la ideologia. La CNT dels anys 77-78 era una organització gens tolerant, sense democràcia interna, incapaç de discutir sobre altra cosa que no fos anarquisme o alternatives. I això, és clar, va portar a les divisions i a l'allunyament de molta gent que era al sindicat per raons purament reivindicatives. Des del congrés de reunificació del 1984, les coses han canviat i l'organització comença a trobar-se ella mateixa i a recollir els primers fruits. El procés ha estat traumàtic, però hem madurat i som més pragmàtics, tot i que penso que el sindicat ha de canviar encara més.

—*Darrerament, s'ha vist el judici per l'assassinat del vostre militant Agustín Rueda. També ara, tot just fa deu anys, de l'atemptat a la sala de festes Scala. ¿Ha desaparegut finalment aquella imatge violenta que perseguí el*

«Al nostre país es va cap a un model sindical absolutament burocràtic».

sindicat els primers anys de la transició?

—Sí, penso que cada vegada som més lluny d'allò. Ara, això no vol dir que s'utilitzin d'altres mètodes per silenciar el nostre sindicalisme. Hi ha maneres violentes: el cas Scala, la mort d'Agustín Rueda o Vitòria, però hi ha altres maneres més sibil·lines i eficaces. Per exemple, no atorgant-nos el patrimoni sindical històric, el patrimoni sindical acumulat, la marginació en el tema de les sigles, la marginació en les eleccions sindicals, en fi...

—*A les darreres eleccions sindicals, CNT ha obtingut un important avanç al si dels comitès. ¿Penseu que es podrà trencar algun dia l'actual marc sindical?*

—Ho veig difícil però no impossible. El problema és que tot just fa tres anys que la CNT treballa de valent, des del congrés. Abans, CNT anava en una altra línia, que no es corresponia en absolut amb la de la resta de sindicats. Aquest retard s'ha de notar en algun lloc. Però el futur és complicat: al nostre país es va cap a un model sindical absolutament burocràtic, de superestructures. Per contra, el sindicalisme

més combatiu i assembleari tendeix a desaparèixer. S'està creant un model sindical a partir d'una representativitat que no té res a veure ni amb l'afiliació ni amb l'acció sindical. Als models francès, italià o belga, la representativitat no és tant en funció d'unes eleccions; també compten les mobilitzacions, la tradició de lluita...

—*La CNT del 1977 va estar també travessada pel debat sobre la qüestió nacional. ¿S'ha tancat definitivament el tema?*

—Jo crec que amb això va passar el mateix que et deia abans. Quan a Catalunya hi havia un sentiment nacional evident i tothom reconeixia l'existència d'una altra cultura, CNT actuava amb un tarannà espanyolista que no es corresponia gens amb el que podien pensar la majoria de treballadors. Des del 1985 això ha canviat i el tema nacional ens el mirem des de dins.

—*Des de la Confederació Sindical de Catalunya —l'altre sindicat en ascens a les darreres eleccions— es parla a vegades d'acostament a CNT. ¿Què en pensem?*

—Es pot haver treballat conjuntament en ocasions puntuals. Pel que fa al tema de la unitat, preferim fer-ho amb col·lectius autònoms que sorgeixen arreu, com és el cas de l'administració. Pel que fa a la CSC, difícilment estem disposats a la unitat amb un sindicat pretesament nacionalista —posahom entre cometes— i decididament dretanós. Si més no, mentre subsisteixin elements provinents de l'antic Sindicat de Quadres, amb plantejaments clarament convergents. □